

Rengeteg érdekes dolgot lehet és érdemes kipróbálni a fotózásban, pláne, ha nem kell hozzá külön eszközt vásárolni. Némi türelem és próbálkozás kell, de az nem kerül semmibe, és aki érdeklődik a fotózás iránt, annak a kísérletezés is örömet nyújt.

Ezt a technikát Ryan Brenizer-ről nevezték el, nem hinném, hogy feltétlen ő találta ki, de neki sikerült olyan népszerűvé tenni, hogy a nevével vált ismertté. A pasi amerikai, és fotós. Főleg esküvői fotókat készít, és nem is rosszakat, rakás díjat elnyert, szóval mindenképp érdemes körülnézni [nála](#).

A technika lényege a mélységélesség rejtelseihez vezet. Erről korábban volt egy [cikk](#), akinek ez újdonság, olvassa el.

Itt most az a cél, hogy kicsi legyen a mélységélesség. Ezt hogy tudjuk elérni? Három összetevőtől függ. Objektív gyújtótávolsága, rekeszérték, valamint a gép és a téma közti távolság.

Legfontosabb tudnivalók:

Minél nagyobb a blendenyílás, annál kisebb a mélységélesség.

Minél nagyobb az objektív gyújtótávolsága, annál kisebb a mélységélesség.

Minél kisebb a távolság a gép és a tárgy között, annál kisebb a mélységélesség.

A saját felszerelésünknek megvannak a határai, de ezzel a technikával ezeket a határokat szépen arrébb tudjuk tolni. Tehát lehetséges, hogy valaki, valahol a saját felszerelésével jobb eredményt ér el mélységélesség - mármint életlenítés - tekintetében, mint mi a saját cuccunkkal, de a viszonyítási alap legyen a saját lehetőségünk. Ahhoz képest mindenképp izgalmasabb felvételt tudunk készíteni. Olyan, mint ha még-még-még tudnánk nyitni a blendén, akár akkorára, amilyen nem is létezik, miközben nem a legnagyobb teleobjektívet használnánk a cél elérésére, hanem valami jóval nagyobb látószögűt. Van ehhez ám még egy [kalkulátor](#) is, akinek nem elég az eredmény, hanem azt is tudni szeretné, hogy minek felel meg a felvétel. Megnéztem persze én is, a 200 mm-en lőtt 2.8-as fókuszából így lett 53 mm és

0,4-es blendenyílás, ami ugye nem létezik. Ha létezne, azzal lehetne ilyen fotót készíteni, mint amit készítettem a 9 felvételtől.

Hogy mi az a téma, amihez ez jól passzol, az persze megítélés kérdése, a legjobb először a technikát elsajátítani, aztán ha az már jól megy, kísérletezhetünk azzal is, hogy mikor használjuk.

Ja, hogy mit is kell tennünk? Tulajdonképpen egy panorámaképet készítünk. Amennyiben az élesnek képzelt rész egy tárgy, akkor tehetjük a gépet állványra is, de ha embert, vagy embereket fotózunk, jobb, ha kézből tesszük, mert senki nem tud huzamosabb ideig totál mozdulatlan lenni, és kézből gyorsabban haladunk.

A gépet teljesen manuálisra kell állítani.

Blendét állítsuk a lehető legnagyobbra.

Az exponálási időt válasszuk ki ennek megfelelően.

A féhéregyensúly se legyen automatán, kivéve, ha raw-ban fotózunk, mert akkor mindegy.

A modellre mérjük élességet, akár autofókusszal, majd kapcsoljuk manuálisra ezt is.

Nézzünk körül, hogy nagyjából mekkora az a terület, amit látni szeretnénk a képen, de annál nagyobb területet fotózzunk, hogy legyen miből vágni.

Az egyes képek között legalább 30 % átfedés legyen, hogy az összefűzés sikeres legyen. Ez ugye nagyjából a harmada. Amikor az egyik felvételt elvégezzük, jegyezzük meg, hogy mi is az, amit a következő képnél még látnunk kell. Az sem jó, ha túl nagy az átfedés, tehát törekedjünk nagyjából a 30 %-ra.

A modellünknek magyarázzuk el, hogy amíg őt fotózzuk, meg ne mozduljon.

Lehet, hogy elsőre nem lesz tökéletes, pláne ha még sosem próbáltál meg panorámát fotózni. Ha kézből készül, stabilan kell tartani a gépet, és figyelni kell, hogy ha vízszintesen mozdítjuk el a gépet, az tényleg vízszintes legyen. Persze a függőleges meg függőleges:)

Elsőre ne akarjunk rengeteg fotóból álló sorozatot készíteni. Legyen mondjuk 3 x 3. Ebbe még biztos nem gabalyodunk bele, és az összefűzése sem lesz gond.

Összefűzés. Ha raw-ban fotóztunk, az összes képet egyszerre állítsuk be a Camera Raw

ablakban, majd mentjük el. Legjobb tif-ben. Ha jpg-ben fotóztunk, akkor maradjon is abban. A panorámák összefűzéséről volt már korábban egy [cikk](#), amiben leírtam, hogy Photoshop-ban hogy kell összefűzni.

Ahhoz képest, hogy több száz panorámát készítettem már, ez valahogy kimaradt, szóval jelenleg én is csak az első próbálkozást tudom bemutatni.

A felvétel egy Nikon 70-200 f/2.8-as objektívvel készült. Természetesen a legnagyobb blendenyílással, vagyis 2,8-cal.

Ha 70 mm-en volt az optika, ilyen képet kaptam:

Itt is életlen az élességi tartományon kívüli terület, de mégsem annyira, mint amikor 200 mm-re raktam.

Mindkettőnél ugyanott álltam, illetve ültem a fűben:) A háttér elmosása sokkal szebb 200 mm-nél, viszont így szűk a kivágás. Ha hátrébb megyek, a fent leírt okok miatt hiába marad 200 mm-en, már megint nem ilyen mértékű az életlenség. Most csak 3x3 képet készítettem, amit a Photoshop-ban fűztem össze. Kattints rá, jó nagyban is meg tudod nézni.

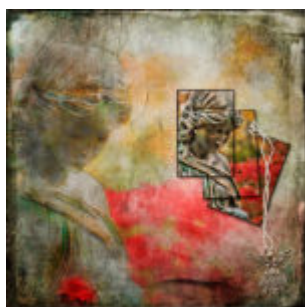

Nekem nagyon tetszik, és biztos, hogy nem ez az utolsó kép, amit ezzel a technikával készítettem.

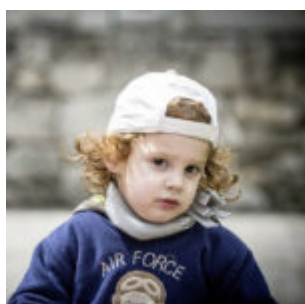
Még angol tudás nélkül is érdemes megnézni ezt a Brenizer-rel készült videót, amiben látni, hogy hogyan fotóz, és hogy rakja össze Photoshop-pal.

A különlegességen kívül van még egy nagy előnye, hogy óriási méretű fotót tudunk így összehozni, amit aztán akár a falra is kirakhatunk.

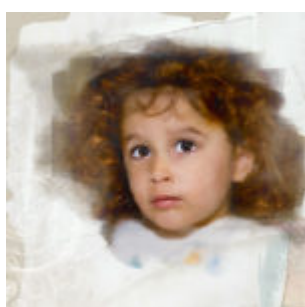
További hasonló bejegyzések

Adobe Watercolour Assistant

Vignettálás

Postworkshop - te is festő vagy

elcome
age your personal information, orders, products an
becom.

Information or Adobe ID and password, profile ation, and payment options. View My Profile My account profile My account	My orders Find purchase and refund info open orders, and view your ord My recent orders My order history My return history
References communication and privacy to How Adobe interacts with you	My support Track ongoing and resolved su cases and support contacts yo purchased. My open support cases My support case history My support programs

Textúra mánia

Postworkshop - recept 1.

Kiegészítő pluginok - PostworkShop

Van másik